

Arrest

nr. 167 343 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 13 november 2012, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat TOYE loco advocaat Z. CHIHAOUI en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2012, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie

wordt aan de genaamde R.K. (...) (en wettelijke vertegenwoordiger van H.M. (...) en H.R. (...)) geboren te Sousse (Tun), op (...)

die de Tunesië nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op 15 NOV. 2012 (datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

(...)

x 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Regelmatig verblijf verstreken sedert 01/08/2007

(...)

Indien hij (zij) dit bevel niet opvolgt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen voert de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid aan wegens gebrek aan belang.

Zij stelt:

"Verzoekster ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°, 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. " (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°, 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat het regelmatig verblijf is verstreken sedert 01.08.2007.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven. In casu werpt verzoekster een schending op van art. 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Terwijl daarenboven dient te worden opgemerkt dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet meer is dan een herhaald bevel. nu aan verzoekster in toepassing van art. 7 van de Wet dd. 15.12.1980 reeds verschillende keren bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster heeft geen enkele van deze bevelen aangevochten bij de Raad van State, dan wel bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze bevelen zijn aldus definitief en uitvoerbaar zodat weerom komt vast te staan dat verzoekster geen enkel belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel. Dit ook conform de vaste rechtspraak van de Raad van State (R.v.St. nr. 161.703 dd. 4.8.2006; R.v.St. nr. 169.681 dd. 2.4.2007).

Gelet op het bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde schorsingsberoep niet ontvankelijk is, nu dit gericht is tegen het aan verzoeker op 15.10.2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoeksters schorsingsberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang."

3.2. De verwerende partij kan worden gevolgd in deze redenering. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, meer bepaald omdat haar regelmatig verblijf verstreken is sedert 1 augustus 2007.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis

te laten brengen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij in principe dan ook geen nut opleveren.

Niettegenstaande deze vaststelling mag geen bevel worden gegeven of mag het bevel niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere rechtsnormen.

Uit het enig middel blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM. De ontvankelijkheid van het ingesteld beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten hangt in casu dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 8 van het EVRM.

3.3. De verzoekende partij voert met betrekking tot artikel 8 van het EVRM aan dat de bestreden beslissing een schending met zich mee brengt van het privéleven van haarzelf en van haar kinderen.

Het middel luidt als volgt:

"Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten als volgt werd gemotiveerd :

"Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd" ;

Terwijl eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. " ;

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, men in de eerste plaats nagaat of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing;

Dat bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven men zich dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen;

Dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip „familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven definieert; Dat beide begrippen autonome begrippen zijn, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd;

Dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie;

Dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM; Dat het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven; Dat het Europees Hof laat gelden dat de persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven;

Dat verwerende partij diende te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven; Dat dit afhangt of van de weigering van een voortgezet verblijf, dan wel van het feit of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht;

Dat in de eerste hypothese, de inbreuk wordt onderzocht in het licht van de tweede paragraaf van artikel 8 terwijl in het tweede geval, het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en geschiedt geen , toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM;

Dat in dit tweede geval, zoals in onderhavig geval, er volgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen; Dit geschiedt aan de hand van de „fair balancetoets;

Dat als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM;

Dat men dient rekening te houden enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niet heeft te maken met de loutere goede wil of met praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet;

Dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben ;

Overwegende dat, ten eerste, verzoekers het bestaan van hun privéleven moeten bewijzen;

Dat, in casu, de kinderen van verzoekster in België zijn geboren ; Dat zij hun bestaanskader (school, sociale banden, gesproken talen, integratie,...) in België hebben opgebouwd;

Dat verzoekster goed geïntegreerd is in België; Dat zij hier sedert 2001 woont; Dat zij hier heeft gewerkt; Dat zij de Nederlandse en Franse taal beheerst;

Dat niet kan betwist worden dat verwerende partij hiervan op de hoogte is;

Dat dit blijkt uit het administratief dossier;

Overwegende dat men, ten tweede, moet nagaan of de Belgische Staat de positieve verplichting had het privéleven van verzoekers te handhaven of te ontwikkelen;

Dat men, ten dien opzichte, een fair-balance toets had moeten voeren tussen het belang van verzoeker, zijn privéleven in België voortzetten en, het belang van verwerende partij, namelijk illegale immigratie controleren en reguleren;

Dat men vooreerst moet benadrukken dat, prima facie, bij het lezen van de bestreden beslissing, kan worden vastgesteld dat verwerende partij deze toets zelf niet heeft gedaan;

Dat nergens uit bestreden beslissing of het administratief dossier dat blijkt deze fair-balance toets werd bewerkstelligd;

Dat niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat in het kader van de verwijderingsbeslissing een fairbalance toets werd uitgevoerd tussen de belangen van verzoekers en deze van de Belgische Staat;

Dat bijgevolg de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is nu blijkt dat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op de juiste en relevante feiten;

Dat er een schending dient te worden vastgesteld van artikel 8 E.V.R.M. in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Dat, volledigheidshalve, als men voormelde fair-balance toets had gevoerd, deze in het voordeel van verzoekers zou zijn;

Dat men had moeten concluderen dat de Belgische Staat een positieve verplichting had om het privéleven van verzoekers te handhaven of te ontwikkelen; Dat, verzoekers verwijderen naar hun herkomstland (quod non voor de kinderen) disproportioneel blijkt gezien hun bestaanskader in België;

Dat de inbreuk op het privé leven van verzoeker, terwijl hij geen risico uitmaakt voor de openbare orde, noch een economische last voor de Belgische Staat is, noch een risico voor de gezondheidszorg uitmaakt;

Zodat, de bestreden beslissing dat vaststelt dat de elementen, "wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd" zonder motivering ten aanzien van het privéleven van verzoekers, in het licht van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 E.V.R.M., niet naar recht is verantwoord;"

3.4. De verwerende partij merkt, in ondergeschikte orde, met betrekking tot het middel het volgende op in haar nota:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van:

- *Art. 8 EVRM,*
- *Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,*
- *Manifeste beoordelingsfout.*

Verzoekster houdt voor dat zij en haar kinderen zich kunnen beroepen op een bestaanskader dat zij hier hebben opgebouwd in België, hetgeen een beschermenswaardige relatie in de zin van art. 8 EVRM zou uitmaken. Zij meent dat hieromtrent ten onrechte niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Dit geldt uiteraard des te meer nu verzoekster zich ten aanzien van de gemachtigde van de Staatssecretaris nooit uitdrukkelijk op art. 8 EVRM had beroepen, voorafgaandelijk aan het nemen van de in casu bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat verzoekster het Rijk dient te verlaten nu zij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten, motief dat verzoekster zelf herhaalt in de bestreden beslissing en nergens betwist. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Waar verzoekster voorhoudt dat art. 8 EVRM zou zijn geschonden door de bestreden beslissing, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters kritiek juridische grondslag mist.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

In eerste instantie dient verzoekster derhalve aan te tonen dat zij zich kan beroepen op een beschermenswaardige relatie in de zin van art. 8 EVRM.

Verzoekster voert ter zake louter aan dat het 'bestaanskader' van haarzelf en haar kinderen inmiddels in het Rijk dient te worden gesitueerd, gezien zij al dermate lang in het Rijk zou verblijven (naar zeggen van verzoekster sedert 2001, doch uit het administratief dossier blijkt dat het in werkelijkheid om 2003 gaat).

Verzoekster gaat er daarbij echter aan voorbij dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van art. 8 EVRM vallen.

"Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.V.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615). "

(R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

"Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004). " (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Verzoekster kan zich derhalve niet beroepen op art. 8 EVRM.

De verwerende partij laat ten overvloede gelden dat in casu ook geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft verzoekster voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Verzoeksters verblijfsrecht werd immers reeds in 2007 beëindigd, waarna aan verzoekster herhaalde malen bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder dat verzoekster hieraan gevolg heeft gegeven. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet die zij per schrijven van 16.02.2011 heeft ingediend, betreft derhalve een verzoek tot het bekomen van een eerste toelating, terwijl de bestreden beslissing in geen geval kan worden beschouwd als een beslissing houdende weigering van voorgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoekster niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Dit geldt des te meer nu zij en haar echtgenoot dezelfde nationaliteit hebben, en dus perfect in staat moeten worden geacht om in Tunesië hun gezinsleven verder te zetten.

Verzoekster voert aan dat de kinderen ook niet afkomstig zijn uit Tunesië, en steeds in het Rijk hebben verbleven. Dat doet geen afbreuk aan het feit dat het voor de kinderen in eerste plaats aangewezen is dat zij samen met hun ouders verblijven (in Tunesië). Dat de kinderen van verzoekers enkel het Nederlands machtig zouden zijn, wordt niet aangetoond. Bovendien heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn beslissing dd. 27.06.2012 houdende onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet reeds geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde dat haar kinderen niet op een normale wijze school zouden kunnen gaan in Tunesië. Ter zake merkte de gemachtigde van de Staatssecretaris ook op: "Daarenboven kan betrokkene gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de Vreemdelingenwet in het land van herkomst."

Dat de kinderen van verzoekster (het grootste deel van) hun leven in België hebben doorgebracht, is in de eerste plaats een gevolg van de eigen keuzes die verzoekster heeft gemaakt, die op basis van de valse documenten van haar echtgenoot het Rijk is binnengekomen en vervolgens heeft geweigerd gevolg te geven aan de herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar en aan haar kinderen werden betekend. Verzoekster kan zich ter zake niet op rechtmatige belangen in de zin van art. 8 EVRM beroepen.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v..St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De verwerping van verzoeksters aanvraag heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster en haar kinderen definitief het Rijk dienen te verlaten. Zij zullen echter in de eerste plaats in het land van herkomst een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9.2 Vreemdelingenwet dienen in te dienen.

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout.

Het eerste en enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.5. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven

dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu voert de verzoekende partij een schending aan van het privéleven van haarzelf en van haar kinderen. Gelet op de elementen van het administratief dossier en het feit dat zij reeds enkele jaren in België verblijven, kan worden aangenomen dat de verzoekende partij en haar kinderen een priveleven hebben opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij meent dat haar integratie bescherming behoeft in het kader van artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot haar kinderen voert zij aan dat zij in België zijn geboren en hun leven hier hebben opgebouwd. Zij verwijt de verwerende partij geen fair balance toets te hebben doorgevoerd bij het nemen van de bestreden beslissing, die zij disproportioneel acht.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In zoverre de verzoekende partij van mening is dat sociale relaties vallen onder artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij een integratie van verscheidene jaren heeft in België en haar kinderen hier hun leven hebben uitgebouwd, niet valt onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming. Verder heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij en haar kinderen weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd, vrienden hebben gemaakt, ingeburgerd zijn, kennis van de landstalen hebben, ... Deze elementen geven hen niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing hen de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij en haar kinderen niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen.

In zoverre de verzoekende partij wijst op het schoollopen van de minderjarige kinderen wordt erop gewezen dat dienaangaande de Raad van State reeds heeft gesteld dat artikel 8 EVRM geen waarborg inhoudt voor onderwijs op het Belgisch grondgebied (RvS 29 november 2006, nr. 165.277).

Verder kan nog worden opgemerkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 18 februari 2011 aan de verwerende partij ter kennis bracht dat haar kinderen in België schoollopen, dat zij dit onmogelijk voor onbepaalde tijd kunnen onderbreken, dat zij in België geïntegreerd is en er verblijft sinds 2001 en dat zij werkwilgig is, elementen waarop de verwerende partij een antwoord formuleerde in haar beslissing van 27 juni 2012 waarbij genoemde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Aldus heeft de verwerende partij met betrekking tot deze elementen wel degelijk een belangenafweging gemaakt.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden in het kader van de fair balance toets of dat er sprake zou zijn van enige disproportionaliteit. Evenmin maakt zij het bestaan van een positieve verplichting in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een tijdelijk verblijf in het buitenland met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen hun privéleven in die mate schaadt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Het feit dat de verzoekende partij voorhoudt geen risico uit te maken voor deze openbare orde, dat zij geen economische last voor de Belgische staat zou zijn en dat zij evenmin een risico voor de gezondheidszorg zou uitmaken, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verder ziet de Raad niet in welke verdere afweging de verwerende partij had dienen te maken.

Met betrekking tot het gezinsleven worden geen andere elementen aangehaald.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM teweegbrengt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. De vermeende schending van de overige aangevoerde bepalingen en beginselen kan om hogervermelde reden niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Bijgevolg is de exceptie gegrond en dient de vordering onontvankelijk te worden verklaard. Waar de verwerende partij in haar exceptie van onontvankelijkheid eveneens opmerkt dat er sprake is van een herhaald bevel, dient deze exceptie in die mate niet te worden beantwoord nu reeds tot de onontvankelijkheid van de vordering kan worden besloten op grond van het voorgaande.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN